

τον ἢ βράδιον θὰ σχηματίσωσι τὸ φωτεινὸν στερέωμα τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς, ἀποσπῶσαι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ φαύλου κύκλου εἰς ὃν τὴν ἐστρωβίλισαν πολιτικοὶ διεφθαρμένοι καὶ ἐκνευρισμένοι, ὡς ὁ Κουμουνδούρος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του.

Βλέπομεν δὲ τὸ περίεργον φαινόμενον τῆς ἐπιρροῆς ἐνὸς ἀτόμου ἐπὶ μιᾶς ἐπαρχίας. Γνωρίζομεν φυσιολογικὴν τινα θεωρίαν Γερμανοῦ συγγραφέως Κοινωνιολογίας, καθ' ὃν νευρική τις ἐκλυσις ἐξασκεῖται ἀπὸ ἰσχυρῶν χαρκατήρων ἢ πνευμάτων ἐπὶ πλῆθους ἀκροωμένου φέρ' εἰπεῖν ῥήτορα ἀκατάσχετον ἢ καὶ ἐπὶ κοινωνίας ὁλοκλήρου καὶ ἐπὶ τμήματος ἀκόμη χρονικοῦ. Καὶ παραδεχόμεθα ὅτι μετὰ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν καὶ τοῦ Οἰκονόμου ἀπεκατέστη πνευματικὴ τις συνάφεια καὶ ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Εἰς τοὺς συνεπαρχιωτὰς του ὁ κ. Οἰκονόμος κατῴρθησε νὰ μεταδώσῃ ὅχι μόνον τὰς ἰδέας του, τὰς ὁποίας ἐνεστερνίσθησαν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον του ἀκόμα τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ ἐκφράζεσθαι. Ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ ὑποψηφίου βουλευτοῦ Καλαβρυτῶν ὑπῆρξεν ἄρκετὰ δυνατὴ, ὥστε νὰ συμπαρασύρῃ κατόπιν τῆς ὁλομέλειαν καρδιῶν καὶ πνευμάτων. Περίεργοι ἀναγινώσκομεν τὰ προγράμματα τὰ ὁποῖα συντάσσουσιν αὐτοὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Οἰκονόμου. Περίεργοι ἀκούομεν τὰς προσφωνήσεις ἀνεξαρτήτων δικηγόρων, ἐν αἷς ἐπαναλαμβάνεται ἡ φράσις καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκονόμου. Μὴ νομίσῃτε διὰ τοῦτο ὅτι οἱ Καλαβρυτινοὶ γίνονται ὄργανά του. Τοὺς ἐγνωρίσαμεν· εἶναι ἀνεξάρτητοι, ὅσον φαντάζεσθε· ὑπερήφανοι, εἰς τὸ μέγιστον σημεῖον. Πολλὰκις λαμβάνουσι τοιαύτην στάσιν, ὥστε νὰ νομίσῃ τις ὅτι αὐτοὶ καθιστῶσιν ὄργανόν των τὸν κ. Οἰκονόμον. Δὲν εὕρισκομεν λοιπὸν ἄλλην ἐξηγήσιν ἢ ὅτι αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ ἐπήνεγκαν συγγένειαν ἰδεῶν καὶ ἀφομοίωσιν αἰσθημάτων καὶ χαρκατήρων.

Τοῦτο παρῴζυνε τὸν παλαιὸν ἀμαρτωλὸν Σωτήρην Πετιμεζᾶν καὶ τὸν νέον ἀμαρτωλὸν Α. Ζαΐμην. Ἐπλη-

ροφορήθημεν ὅτι συνεδέθησαν ἀμφότεροι ἵνα ἐμποδίσωσι τὸ ὑπὲρ Οἰκονόμου ρεύμα. Περὶ τοῦ πρώτου δὲν ἀποροῦμεν· δὲν ἀλλάσσει δορὰν ὁ γηραιὸς λύκος· ὅταν μάλιστα τύχῃ ὑπὸ τὴν παλαιὰν αὐτὴν δορὰν νὰ κρύπτηται τόση εὐστροφία ψυχῆς, τόση εὐθυμία πνεύματος, τόση ἀπάθεια καὶ τόση ἐνέργεια, ὅση διακρίνει τὸν τόσον προῶρως μακράναντα τὴν δημοτικότητα καὶ τὸ κύρος αὐτοῦ Καλαβρυτινὸν πολιτευτὴν. Ὁ κ. Σ. Πετιμεζᾶς εἶναι ἐκ τῶν ἀγχινοустέρων στρατιωτικῶν μας καὶ τῶν ἀγχινοустέρων πολιτευτῶν μας. Σπανίως Ἕλλην στρατιωτικὸς ἐγνώρισε τόσον καλὰ τὴν τέχνην του καὶ τόσον καλὰ τὴν τέχνην τοῦ πολιτεύεσθαι. Ἄλλως τε δὲ ἐνδιαφέρεται τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς ἀδελφὸς ἐνὸς τῶν ὑποψηφίων. Ἄλλ' ἐκπληττόμεθα περὶ τοῦ νεαροῦ Ζαΐμη, ὃν ἐτίμησε δις ἡ ἐπαρχία του ὅχι βέβαια διὰ τὴν προσωπικὴν του ἱκανότητα, διότι τοιαύτην δὲν ἔλαβε τὴν ευκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσῃ εἰσέτι, ἀλλὰ διότι εἶναι γόνος οἰκογενείας ἣν ἐλάτρευσαν καὶ λατρεύουν τὰ Καλαβρυτὰ. Πρὸς τὸν νεαρόν αὐτὸν κύριον ἂν ὅχι πᾶσα ἡ ἐπαρχία, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς ἐξεδήλωσε τὴν εὐχὴν τῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὅπως ἀντὶ παντὸς ἄλλου καὶ αὐτὸς διὰ τῆς ἐπιρροῆς του ὑποστηρίξῃ τὸν ἐκλεκτὸν τῶν Καλαβρυτῶν. Ἡδύνατο νὰ μὴ εἰσακούσῃ τῆς εὐχῆς ταύτης· εἶχεν ὅμως δικαίωμα νὰ τὴν πολεμήσῃ; Ἐνῶ δὲν ἐπολιτεύθη ἀκόμη, ἐνῶ ἡ πατρίς, οὔτε ἡ κατὰ μέρος, οὔτε ἡ καθόλου, οὐδὲν τῷ ὀφείλει, ἔπρεπε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἐκλογικὴν πολιτικὴν διὰ νὰ ἀντιστρατευθῇ τοὺς πόθους τῶν Καλαβρυτινῶν; Ἀξιοπρεπέστερον δι' αὐτὸν δὲν ἦτο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξῃ ὃν τινὰ αὐτὴ θέλει;

Πιστεύομεν ὅτι ὁ πόλεμος τῶν δύο θὰ ἐξερεθίσῃ πλείοντερον τοὺς φρόνηματίας Καλαβρυτινοὺς καὶ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κ. Οἰκονόμου θὰ ἐξέλθῃ μετὰ πλείοντερον τιμῶν ἐκ τῶν ἐκλογικῶν καλῶν τῇ 2 Μαΐου

**Καλεδάιν.**

## ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Π. ἀριθ. 282).

Ὡς ἔοικεν, ὁ Πασσᾶς εἶχε πλέον σχηματίσει περὶ ἐμοῦ πεποίθησιν ὅπως ἀβλαβὴ ἤμην ὡς βλάξ, ὡς ἡλίθιος, ὡς παλαβὸς τέλος, ἐφ' ᾧ καὶ πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας τῆς ἐσπερίδος, ἐνδύσας με σαλβάρια τουρκοπούλας καὶ ξουρίσας με τὰ μουστάκια, ὑπερ χριστιανικῶς ἐδέχθην, μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ χαρέμι του, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰ γυναικά του, ἅτινα ἀκούσαντα παρ' αὐτοῦ τὰς παλαβομάρας μου καὶ ἀποθαυμάσαντα τὰ βλακειὰς μου, παρακλητικῶς ἀπήτουν, νὰ μὲ ὑπάγῃ νὰ γελάσουν.

Προτοῦ εἰσαχθῶ ἐζήτησα νὰ σφίξω ἕνα διὸ τρεῖς μαστίχας, ὑπερ εὐχαρίστως μοῦ ἐπέτρεψεν ὁ Πασσᾶς, γιὰ νὰ κάμω περισσότερον κέφι.

Κατὰ τὴν ὁγδόην τῆς νυκτὸς συνοδευόμενος παρὰ τοῦ ἰδίου πασσᾶ εἰσηγόμην εἰς τὸ χαρέμι του ἐν γυναικειᾷ στολῇ.

Μετρημισμένος οὕτως εἰσήχθην ἐν τῷ χαρεμίῳ.

Τὴν διὰ τάπητος ἐπιστρωμένην αἵθουσαν ἐκόσμηι χαμηλὸν μεντέρι, διῆκον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου τῆς αἰθούσης.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐκάθητο ὁκλαδὸν τρεῖς ὀθωμανίδες μ' ἀσκεπῇ τὰ πρόσωπα.

Ἡ μία ἐξ αὐτῶν μεσήλιξ ἦτο μελαχροινὴ, μὲ μαῦρα μάτια, πλουσίαν κόμην, μὲ ὑπὲρ τὸ δέον ὀγκούμενον στῆθος.

Ἡ δευτέρα, εἰκοσαέτις ὡς ἔοικε, ἦτο καστανόχρους, μὲ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μμάτια, σῶμα πρὸς τὸ εὐτραφὲς κλίνον, ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ στῆθος μέτριον.

Ἡ τρίτη ἐκάθητο παρὰ τὴν γωνίαν, ἀμελῶς ἡμιεξοπλωμένη ἐπὶ τοῦ μεντερίου, κρεμάμενον ἔχουσα τὸν πόδα καὶ παίζουσα μετὰ τοῦ πασουμακίου τῆς, ὑπερ τῇ εἶχε ξεφύγει.

Θὰ ἦτο φαίνεται, πολὺ μικρὰ, δεκαπέντε ἕως δεκαῆξ ἐτῶν.

Λευκοτάτη, μὲ ξανθὴν κόμην λευμένην, στόμα μικρόν, γέλιη κατακόκκινα ὡς φωτιὰ, ὀδόντας μόλις διακρινόμενους, ὀφρὺς τοξοειδεῖς καὶ μαῦρας σὰν τὸ κάρβουνον, μὲ μάγουλα σὰν μῆλα, λαιμὸ ὀλοστρόγγυλον καὶ παχουλὸν, χεῖρας ζωγραφιστάς, καὶ πόδα χυτὰν. Τὸ στῆθος ἐφαίνετο, ὅτι ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὸν λεπτὸν στηθόδεσμον καὶ νὰ πεταχθῇ ἔξω, ὡς ἡφαιστίου πεπυρακτωμένος λίθος.

## ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ἐμπρός λοιπόν, Κορίνθιοι, 'στό πόδι σηκωθῆτε,  
καὶ μὲ κλαδιά ἀγριελῆς καταστεφανωμένοι  
'στό Καλαμάκι τρέξετε νὰ μᾶς ὑποδεχθῆτε  
χαρούμενοι, ἀξένοιαστοι καὶ 'λίγο μεθυσμένοι.  
'Ἄς στρίψῃ μέσα 'στὴ χαρὰ ἡ βίδα τοῦ μυαλοῦ σας,  
χαρῆτε, τὰ ἐγκαίνια θὰ γίνουν τοῦ Ἰσθμοῦ σας.

Οἱ δρόμοι, τὰ σοκάκια σας ἄς ᾗναι γυαλισμένα,  
γιατὶ θάλλθουν οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ὅλο τὸ Παλάτι,  
κι' ἂν πρόσκλησι δὲν ἔστειλε ὁ Τοῦρ καὶ εἰς ἐμένα,  
ἀλλὰ θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ τοῦ 'μπῶ 'στό μάτι.  
'Ολίγο χῶμα δὲ κι' ἐγὼ 'στό φτυάρι σας θὰ ρίξω,  
καὶ τ' ἀργυρὸ ἀμάξι σας μονάχος θὰ τραβήξω.

Μαζί μὲ τὴ βασίλισσα κι' ἐγὼ φωτιά θὰ δώσω  
σὲ τόσους δυναμίτιδος μεγάλους ὑπονόμους,  
τὸ βράχο τὸν θεόρατο μὲ μιὰ νὰ ξεριζώσω,  
καὶ νὰ τινάξω 'στὰ ψηλὰ κεφάλια, σπήτια, δρόμους.  
Κι' ἐγὼ εὐχαῖς γιὰ τὸν Ἰσθμὸ ἀπὸ καρδιάς θὰ ψάλλω,  
καὶ μὲ τοῦ Τρίπου τὸ κρασί 'στό κέφι θὰ τὸ βάλλω.

Τρομάξετε, μισέλληνες καὶ ἄλλοι περιδρόμοι,  
ἄς πάψῃ πιὰ ἡ πένα σας χολή γιὰ 'μᾶς νὰ χύνη  
ἐκεῖνο ὅπου ἄρχισε ἡ παντοκράτωρ Ῥώμη  
θὰ τὸ τελειώσῃ σήμερα ἡ νέα Ῥωμιοσύνη.  
'Ἐλλὰς καὶ Ῥώμη! . . ρίξετε τὴν ἀδική σας πένα . .  
μὲ τῆς Κορίνθου τὸν Ἰσθμὸ ἐνώνονται εἰς ἓνα.

Ἐμπρός, ἔμπρός, Κορίνθιοι, καὶ ὁ Ἰσθμὸς ἐκόπη,  
ἡ Στερεὰ καὶ ὁ Μωριὰς χωρίζονται μὲ λύπη,  
μᾶς ἔρχεται κοντήτερα ἡ φίλη μας Εὐρώπη,  
καὶ ἄλλο γιὰ τὸ μέλλον μας θαρρῶ πῶς δὲν μᾶς λείπει.  
Τί τὸν φυλάτε; κόψτε τὸν 'στό διάβολο νὰ πάγῃ,  
ν' ἀνοίξουν τὰ Ταμεῖα μας, ν' ἀνοίξουν τὰ πελάγη.

Ἐμπρός, ἔμπρός, μὲ τὸν Ἰσθμὸ τὸ ἔθνος μας πλουτίζει,  
κι' ὁ τρισκατάρατος Μαλιᾶς—ἀλλ' ὅχι ὁ τῆς μύρας—  
θὰ πάψῃ τὰ καράβια μας ν' ἀναποδογυρίζῃ,  
καὶ δὲν θ' ἀφίνη ὀρφανὰ, καὶ δὲν θ' ἀφίνη χήρας.  
Κάτω τὸ σκιάχτρο κι' ὁ φονιάς τῆς ναυτιλίας ὅλης,  
καὶ ζήτω ὁ συνώνυμος τοῦ Κάβου ζυθοπώλης.

Ἐμπρός, ἔμπρός, χαράξετε παντοῦ συγκοινωνίας,  
γιὰ νὰ συγκοινωνήσουμε γυναῖκες, ἄνδρες, ὅλοι,  
ἔμπρός κι' οἱ σιδηρόδρομοι καὶ ἡ ὁδοποιΐαις,  
νὰ γίνῃ τὸ Ῥωμαίικο μιὰ 'μέρα περιβόλι.  
Μὰ κἄτι θέλει νὰ εὕρῃ καὶ τ' ἄδειο μου κεφάλι,  
καὶ ἴσως τὸ Πηδάλιον τ' Ἀεροστάτου βγάλλῃ.

Souris.

Πλὴν τῶν τριῶν γυναικῶν παρίστατο καὶ δούλη μαύρη,  
ἥτις ἅμα τῇ εἰσόδῳ μου, μὲ ἐνητένισε μὲ βλέμμα  
αὐστηρὸν, ὑποπτον καὶ διαρκές.

Τὸ δικό μου τὸ 'μμάτι ἔπεσεν ἀμέσως ἐπὶ τῆς μικρᾶς  
ὀθωμανίδος.

Ἰλεως ἐμοῦ γενοῦ, κύριε!

Ἦτο ἡ τουρκοπούλα μου, τὸ ψιτ ἐκεῖνο ποῦ μὲ τρέ-  
λανε.

Ἐστράφην νὰ ἴδω καθισμά τι ὅπως καθίσω.

Δὲν ὑπῆρχεν οὐδέν.

Ἐπρεπεν ἄραγε νὰ καθίσω σὸ μεντέρι μετὰ τῶν ὀ-  
θωμανίδων;

Τρελλὸς γιὰ τρελλός.

Χωρὶς νὰ περιμένω πρόσκλησιν μετὰ ἀποφασιστικοῦ  
βήματος διευθύνομαι πρὸς τὴν τουρκοπούλα μου καὶ πα-  
ρακάθημαι.

Χῶς κελντί, μὲ εἶπεν αὕτη, χωρὶς νὰ μετακινήθῃ τῆς  
θέσεώς της.

— Σαφᾶς κελντί, ἀνταπήντησα ἐγὼ, βλέπεις, ἐξηκο-  
λούθησα, πῶς τάμαθα τὰ τούρκικα φαρσί;

Πές μου, φῶς μου, σὸ θεό σου,  
τούρκικα εἶσαι, ἡ ρωμηνά,  
ἡ ἐγγλέζα ἡ φραντζέζα,  
κι' ἔχεις τόση ὡμορφιά;

Ἀμὰν κουζοῦμ, ἀμὰν γιαβροῦμ  
κάνε χανοῦμ ισάφι,  
οὔτε καλέμι οὐλεμα  
τὸ ντέρτι μου δὲν γράφει.

Δὲν ἐχρειάζετο νὰ εἶπω περισσότερα, ὅπως διεγείρω  
τοὺς ἀσθέστους γέλωτας τῶν ὀθωμανίδων· ἡ μικρὰ μά-  
λιστα, παρ' ἣ εἶχον καθίσει, ἐτεντώθη στὰ γέλωτα, ἐξα-  
πλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ μεντερίου, ἐν θέσει προκλητικῇ.

Ἄν ἤμην αὐτοκράτωρ, θὰ ἔβγαζα οὐκᾶν, ἂν βασι-  
λεὺς, διάταγμα, ἂν νομοθέτης νόμον, δι' οὗ νὰ ἐπιτρέ-  
πωνται ἀτιμωρητεῖ εἰς τοὺς τρελλοὺς τὰ πάντα.

Μ' ὅλη μου τὴν τρέλλα, ἐνόησα κάλλιστα ὅτι θὰ ἦτο  
πραγματικὴ τρέλλα, ἂν ἀπετόλμουν τρελλὴν τινα ἐπιχεί-  
ρησιν.

Ἄλλ' οὔτε μέχρι λόγων πάλιν ἤθελον νὰ περιορισθῶ.

Ἐσκυψα καὶ πῆρα τὸ πασουμάκι της νὰ τῆς τὸ βάλω.

Ἐκεῖνη οὔτε μετεκινήθη τῆς θέσεώς της.

Ἡ ἀγρία ὅμως ἀραπὶνα προῦχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς ἐμὲ  
ἀπειλητικῶς.

Μὰ τὴν ἀλήθεια τὴν φοβήθηκα.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤθελε νὰ μὲ φάγῃ ὀλοζόντανον.

Ἐκ τοῦ φόβου ἐσκέφθην ν' ἀγριέψω, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγερ-  
θεὶς εἶπον πρὸς τὴν μαύρην.

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, κυρά μου, τοῦ λόγου σου τί γυ-

## ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Δέχεσθε, κύριε πρόεδρε τῆς Βουλῆς, νὰ σὰς συγχαρῶμεν ἑλληνιστί διὰ τὴν ὠραίαν ἀστυνομίαν ἣν ἐξασκεῖτε ἐντὸς τῆς Βουλῆς; Εἰσάγετε λοιπὸν καὶ λωποδύτας ταχυδακτυλοουργοὺς ἐντὸς τοῦ μικροβασιλείου Σας καὶ τοὺς εἰσάγετε ποῦ; Εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων! Ἄν εἴχομεν πεῖραν τῆς γελοιογραφικῆς σας εὐφυΐας θὰ σὰς ἐνομιζόμεν συμπολίτην τοῦ κ. Ἀννίνου τοῦ *A-smodalou*, πιστεύοντες ἔτι ἐπενόησατε ὠραῖον *tableau vivant* γελοιογραφικόν, διὰ τῆς παράδοχῆς καὶ ἐπαγγελματιῶν λωποδυτῶν εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, ὡς μὴ ὑπαρχούσης διακρίσεως μεταξὺ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ἄν δὲν ἐγνωρίζομεν πάλιν τὴν ἀγγλικὴν σας ἀνατροφὴν καὶ ὅτι εἰσθε εἰς θέσιν νὰ διδάξητε τὴν περὶ τοὺς τρόπους ἀβρότητα εἰς τὸν συνάδελφόν σας κ. Παππαγεωργίου, θὰ ἐφανταζόμεθα ὅτι συμπεριελάθετε ἐν τῇ ζωντανῇ γελοιογραφίᾳ σας ὅλην τὴν Βουλὴν, ὑποδείξας ὅτι πρέπει νὰ μπαίνει τις ἐκεῖ μέσα μὲ τὰ χέρια σ' τῆς τσέπαις. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο νὰ ἐπινοήσωμεν, πειθόμεθα ὅτι ὁ κ. Κορσονάκος σὰς ἐπαίξε τὸ παιγνίδι αὐτὸ, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι ἂν δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τοὺς κυκλοφοροῦντας ἀνὰ τὴν πόλιν λωποδύτας, τοῦτο συμβαίνει διότι εἶναι τοιοῦτοι δζέντλεμαν, ὥστε ὁ ἀρχιδζέντλεμαν κ. Βαλαωρίτης δίδει εἰς αὐτοὺς εἰσιτήρια ἀνωτέρων ὑπαλλήλων καὶ κλέπτουν ἀπὸ πτωχὸν ἱερέα 6000 δραχμὰι.

Τί πτωχοὶ ὅμως ποῦ εἶναι οἱ δυστυχεῖς οἱ παπᾶδες μας. Μπαίνουν εἰς τὴν Βουλὴν μὲ ὀλίγα λιχνώματα μόνον ἐξ χιλιάδων δραχμῶν!!

ρεῦεις ἐδῶ μέσα, ὅταν ἐγὼ εἶμαι παρὼν; Αἶ, τί γυρεύεις; Δὲν ξεύρεις ὅτι ὁ πασσᾶς μοῦ χάρισε τῆς γυναῖκες αὐταῖς, καὶ ὅτι ἐγὼ μπορεῖ νὰ ἔχω κέφι αὐτὴ τὴν ὥρα; Τί θὰ σὲ ἔχω ἐγὼ σένα; Μπελᾶ στὸ κεφάλι μου; Νὰ ἡ ὥρα νὰ μὴ ἦνε κανεὶς ἐλεύθερος μέσ' στὸ σπίτι του; Τί θὰ σὲ ἔχω μάρτυρα ἐγὼ ἐδῶ, τί θὰ κάμω καὶ τί δὲν θὰ κάνω; Κάνε μου τὴ χάρη νὰ κάμης μία μεταβολή, καὶ ἄλόν, μάρε!

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους ἡ μαύρη μὲ ἐξετόξευσε βλέμμα θηριῶδες, ἐνῶ αἱ ὀθωμανίδες ἐξεκαρδίζοντο.

Ἐπῆρα θάρρος.

Διὰ μιᾶς στροφῆς ταχείας ἐστράφην πρὸς τὴν τουρκοπούλᾶ μου καὶ εὐρέθην ἐξηπλωμένον παρὰ τὴν πλευρὰν τῆς τουρκοπούλας μου· δὲν εἶχον προφθάσει νὰ ἐκτείνω τὴν ἀγκάλην μου, ὅπως τὴν περιβάλλω, ὡς εἶχον ἀποφασιν, ὅτε γοργή, ὡς ἱεράξ, ἡ μαύρη σπεύσασα πρὸς ἐμὲ, μὲ ἀνῆρπασε καὶ μὲ ἠνώρθωσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Μωρὴ μουτζουρωμένη, στραβραπίνη, ἀσχημομουῖρα, φελάχισσα ἀνάγωγος, κακοκνατεθραμμένη, κτῆνος, παληογυναίκα, χωριάτα, ποίος σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ αὐθαδειάζης ἐναντίον τοῦ κυρίου σου; Θέλεις ἀμέσως, τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ διατάξω τὸν τσελάτη μου νὰ σπῇ πάρη αὐτὸ τὸ κεφάλι τὸ τρισάθλιο καὶ ἐλσεινὸ; Καὶ τί μὲ ἐνόμισες ἐμένα; Κάνένα κνώδαλο νὰ μὲ κάμης ὅ,τι θέλεις, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ κάμω ἐδῶ ὅ,τι θέλω;

Αὐτὸς ὁ κύριος στρατηγὸς Τύρρ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πολέμους τοὺς ὁποίους ἔκαμεν ἐναλλάξ αὐτομολῶν ἀπὸ τοὺς αὐστριακοὺς εἰς τοὺς Ἴτζλοὺς καὶ πότε ἀγωνιζόμενος μὲ χριστιανούς πότε μὲ Τούρκους, τώρα καταδικαζόμενος εἰς θάνατον καὶ τώρα λυτρούμενος πρεσβείαις τῆς παναχράντου βασιλείσεως Βικτωρίας φαίνεται νὰ ἐλησμονήσῃ τὸ πῶς δεῖ φέρεσθαι ἐν εἰρήνῃ.

Διὰ τοῦτο ἔχει ἀνάγκην νὰ τῷ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἐρχόμενος εἰς ξένον κράτος καὶ ἀναλαμβάνων ἐν κερδοσκοπικὸν δημόσιον ἔργον, μεταξὺ τῶν ἄλλων του καθηκόντων ὧφει νὰ σέβηται τὸν ἐγγώριον τύπον ὡς πρὸς τὸν καθιερωμένον ἀντιπρόσωπον τῆς κοινῆς γνώμης. Οἱ διακόσιοι καὶ τριακόσιοι ἰδιῶται οὓς προσεκάλεσεν ἀντιπροσωπεύουν ἑαυτούς· ἀλλ' οἱ πέντε ἡ δέκα δημοσιογράφοι οὓς θὰ προσεκάλει, θ' ἀντιπροσώπευον τὴν πρωτεύουσιν.

Δύο, ἡ τρεῖς δημοσιογράφοι, πρὸς οὓς ἔστειλε προσκλητήρια προσεκληθήσαν ὡς ἠκούσαμεν παρ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν μᾶλλον ὡς φίλοι ἢ μεσιτεῖς φίλων.

Ἡ ἄλλειψις αὐτῇ στοιχειώδους ἀβρότητας πρὸς τὸν ἐγγώριον τύπον εὐφύμως ποιήσαντα μνεῖαν τοῦ ὀνόματός του καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑποδεχθέντα τὴν ἐπιχειρήσιν του εἶναι μοναδική δι' Εὐρωπαίον καὶ θὰ ἐπεθυμοῦμεν πολὺ νὰ μάθωμεν ποῦ ἐσπούδασεν ὁ κύριος στρατηγὸς τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι. Ὅχι βεβαίως μεταξὺ τῶν συναγωνιστῶν του Τούρκων!!!

Λίαν καλῶς οἱ ἀρμόδιοι φοβούμενοι τὴν ὀρμητικὴν καὶ διὰ μιᾶς ἐκρηξίν τῆς ἐπιδημίας τοῦ τυφοειδούς πυρετοῦ, διέταξαν νὰ γίνονιν προῶρως—ἀπριλιάτικαι, ἀντὶ ἰουνιακαὶ—αἱ ἐξετάσεις, διαλύουσιν οὕτως ἐγκαίρως τὰς ἐπιβλαβεῖς συναθροίσεις ἐν στενῷ χώρῳ εἰς παραμονὰς ἐπιδημικῆς ἐμφανίσεως. Αἱ πρῶται ἐξετάσεις ἐγένοντο αἱ τοῦ Βελενδζικοῦ Γυμνασίου. Οἱ μαθηταί, κατὰ τὴν εἰθισμένην φράσιν, ἀπήντησαν λίαν ἐπιτυχῶς. Τόσον

Σοῦ εἶπα μία φορὰ νὰ φύγης, δευτέρᾳ φορὰ ἂν σοῦ τὸ 'πῶ, ζωὴ δὲν ἔχεις! Ἀκοὺς ἐκεῖ ἀναίδεια ἀναιδείας! Κακοήθεια, ποῦ ἠκούσθη ποτὲ αὐτὸ νὰ τὸν παραφυλάγουν κανένα καὶ μέσα στὸ σπίτι του, καὶ μὲ ποιαῖς; Μὲ τῆς γυναῖκες του. Μὰρς ἀπὸ δῶ. Σηκότηρ μπουρντνά. Μουτζουρωμένη γάτα. Τοῦ διαόλου τὴ γυναῖκα! Ἦλθε 'δῶ νὰ μᾶς κάμῃ τὸν ἐξελεγκτή.

Μόλις εἶχον ἀποπερατώσει τὰς πρὸς τὴν μαύρην παρατηρήσεις μου εἰσῆλθεν ὁ πασσᾶς, ὅστις ἰδὼν τὰ γύναιά του λυγωμένα 'στὰ γέλοια κατενθουσιάσθη διὰ τὸν ἐξυπνο μπουῖφο τὸν ὁποῖον εὗρε πρὸς διασκέδασιν τοῦ χαρμελίου του.

Πρὸς τὸν πασσᾶ ὡς συνέχειαν τῶν κατὰ τῆς μαύρης παραπόνων μου ἀπήντηνα τάδε:

— Κύριε πασσᾶ, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν διακρίσιν εἰς τὸν κόσμον, ποτὲ δὲ δὲν ἤλπιζα ὅτι θὰ εὐρίσκετο μία τσουκαλομουῖτρα ἀράπισσα νὰ τολμήσῃ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς παρατηρήσεις μου καὶ νὰ αὐθαδιάσῃ ἐναντίον μου. Ναι μὲν ἔδωκε ὁ θεὸς νὰ γίνω τρελὸς γιὰ μιὰ τουρκοπούλα, ἀλλὰ δὲν ἔγινα τοιοῦτος γιὰ τὰ μουῖτρα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου τέρατος, τὸ ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ μοῦ κάμῃ ἐνστάσεις ἐπάνω εἰς τὰ γούστὰ μου. Ἐπάνω στὴν ὥρα ποῦ ἐκόντεψα νὰ 'βρῶ τὸ γ'ιτ.

— Ἐννοία σου, μοῦ ἀπήντησεν ὁ πασσᾶς, μόλις συκρατῶν τοὺς γέλωτας, καὶ ἐγὼ θὰ τὴν μαλώσω, ἂν

ἐπιτυχῶς ὥστε ἐντὸς ὀλίγου διορίζεται καὶ ἐπιτροπὴ, πρὸς ἀπονομὴν βραβείων ὑπὸ τοὺς εὐσκίους κλῶνας τῶν πλατάνων τοῦ Μενδρεσέ ἡ τὴν ἀρωματικὴν αὐραν τῆς περιβόλας τοῦ μακαρίτου Βούλγαρη, ἐκεῖ παρὰ τὰς φυλακὰς τῆς Αἰγίνης. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ ὀνομασθῇ ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ, κατὰ νεωτερισμὸν τοῦ διευθυντοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων κ. Σπυρίδωνος Λάμπρου. Ἐπίσης προώρως ἤρχισαν καὶ αἱ ἐξετάσεις τῆς γεωργικῆς σχολῆς, ἥτις ἀπὸ τῆς Τύρινθος μετεβιβάσθη εἰς Ἀδάμας. Παρακαλοῦμεν τὸν πρόεδρον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς κύριον Βουλπιώτην νὰ ἐπισπεύσῃ τὰς ἐργασίας, διότι οἱ καύσωνες εἶναι λίαν ἐπικίνδυνοι. Πρὸ πολλοῦ ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Δανειακοῦ σχολείου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ κ. Δ. Λεβίδου, τὸν ὁποῖον παρακαλοῦμεν νὰ μὴ χαρισθῇ εἰς συγγενικὰς συμπαθείας, ἀλλ' αὐστηρὰς νὰ ζητήσῃ ἀπαντήσεις ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐξεταζομένους, συγγενεῖς ἢ μὴ.

Ὁ τελευταῖος ὅμως ἐξετασθησόμενος θὰ εἶναι ὁ κ. Παλαμῆδης καὶ βεβαίως εἴτε συνεπεία τῆς ἐξετάσεώς του ὁ κ. Κουμουνοῦρος εὐρεθῇ μὲ τὰς ἀδάμας εἰς ἀδαμιαίαν κατὰστασιν, εἴτε δὲν εὐρεθῇ, ἂν ὅχι ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὁ υἱὸς του θὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐτὸς τὸν Παλαμῆδην καὶ ἔσονται τότε οἱ ἐξετασταὶ ἐξεταζόμενοι, ἵνα πληρωθῇ κτλ.

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Φαλήρου ἡ λεγομένη χρυσὴ νεολαία παρέστησε σκηνὴν πολὺ ὀλίγον ἱπποτικὴν, πολὺ ὀλίγον γενναίαν, πολὺ ὀλίγον ἀνθρωπίνην, πολὺ πολὺ βασιβοζούικην, ζεῖμπέικην, κερκασιανήν. Ἐντρεπόμεθα διὰ λογαριασμὸν τῆς νὰ ἐκθέσωμεν τὴν σκηνήν. Εἶναι ἄλλως τε καὶ ἀηδής. Ἀποροῦμεν μόνον πῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου κ. Κατσίμπαλης ὅστις ἄλλοτε χάριν τῆς ἐθνικῆς του ἀξιοπρεπείας, ἔδειξε μὲ βαρεῖαν χρηματικὴν ζήμειαν του εἰς πρέσβυν τὸ πῶς πρέπει νὰ φέρεται, ἡμέ-

λησε τὸ καθήκον τοῦτο εἰς τοὺς ἐν λόγῳ κυρίους, ἐπὶ τρέψας νὰ μεταβάλλωσι τὴν αἵθουσάν του εἰς σταδίου τοιούτων σκηνῶν.

Ἐδώσαμεν κόσκινον εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας καὶ μᾶς ἀπαντᾷ ὅτι εἶχεν ἤδη αὐτὸς ἄφ' ἧς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν. Τόσῳ τὸ καλλίτερον, μὲ δύο κόσκινα θὰ κάμῃ καλλίτερη δουλειά!

Εἰς τὸ ἐξῆς δύναται νὰ ἔχῃ σύνθημά του ὁ κ. Διευθυντὴς παρ' αὐτοῦ τοῦ ῥητοῦ τοῦ δὸν Μπαζιλιο: «Κοσκίνιζε, κοσκίνιζε καὶ κᾶτι θὰ μένῃ πάντοτε».

Ἀλλὰ περὶ μαγεύων κλητῆρων προκειμένου, τὸν παρακαλοῦμεν ἐξ αὐτοψίας νὰ πεισθῇ ἂν οἱ τριακόσιοι αὐτοὶ κλητῆρες εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ δημοσίου ὑπηρεσίας.

Ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ κρεπωλεῖα τῆς πόλεως ἐφηρμόσθησαν οἱ περυσιοὶ κανονισμοὶ τῆς διὰ κιγκλίδων περιφράξεως, τῆς ἐπὶ μαρμάρων τομῆς τῶν κρεάτων κλπ. μόνον τὰ ἀπέραντα κρεπωλεῖα Τριγγέτα πλὴν μικρὰς τιнос γωνίας αὐτῶν, πρὸς γελωτοποίησιν ἴσως—ἔμειναν ἀσύδοτα ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν αὐτὴν διάταξιν. Καὶ ἔμειναν ἀσύδοτα ὅχι θελούσης τῆς ἀστυνομίας—ἐννοοῦμεν τὴν προκατόχον—ἀλλ' ἀκριβῶς μὴ θελούσης. Διότι ἐνθυμούμεθα πέρυσιν ὅτι καὶ ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς διελθὼν ἐκεῖθεν παρετήρησε τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν εἰς τινα τῶν ἐβδομαδιαίων παρουσιάσεων τοῦ κ. Δούκα. Ὁ κ. Δούκας ὡμολόγησεν ὅτι κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν κανονισμόν. Ποία νομίζετε ἦτο ἡ ἀνωτέρα αὕτη διαταγή; Ἡ τοῦ βουλευτοῦ Πυλίας κ. Τριγγέτα, ἐπηρεά-

ἄλλη φορὰ σοῦ πῆ τίποτα.

— Νὰ τὴν μαλώσῃς ἄλλη φορὰ; Καὶ ἔχει σκοπὸ καὶ ἄλλη φορὰ νὰ μοῦ κάμῃ τὰ ἴδια; Ὅχι, κύριέ μου, θέλω νὰ τὴν μαλώσῃς τόρα ἀμέσως καὶ νὰ τὴν διώξῃς μάλιστα νὰ μὴ τὴν βλέπουν τὰ μμάτια μου, τὴν κακοήθη. Τί, κατὰσκοπος θὰ μοῦ γίνη;

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους ἡ τουρκοποῦλά μου ἡγέρθη μειδιδῶσα, καὶ τύπτουσά με θωπευτικῶς εἰς τοὺς ὤμους.

— Γιαβὰς, γιαβὰς, μοῦ εἶπε, θὰ τὴν διώξῃ ὁ πατέρας.

— Πατέρας, ἀνταπῆντησα στρεφόμενος πρὸς αὐτὴν σπασμωδικῶς, ποῖος εἶναι πατέρας σου, ὁ πασσᾶς; Αὐτὸς, μάθε κυρά μου, ὅτι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχῃ παιδιά, μπορεῖ νὰ ἦνε πασσᾶς ὅσο θέλει, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἦνε καὶ πατέρας καὶ πολὺ μάλιστα σοῦ, ἡ ὁποία εἶσαι ἀδελφὴ μου. Ἄν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὸν πασσᾶ πατέρα, πρέπει νὰ μ' ἔχῃ καὶ αὐτὸς ἐξ ἀνάγκης παιδί του, καὶ γιὰ νὰ μὲ ἔχῃ παιδί μου, πρέπει πάλιν ἐξ ἀνάγκης νὰ μὲ ἔχῃ καὶ μέσα στὸ σπίτι του νὰ κατοικῶ, καὶ γιὰ νὰ κατοικῶ στὸ σπίτι του, αὐτὴ ἡ ἀραπίνα δὲν πρέπει νὰ κατοικῇ, διότι συχάνομαι νὰ τὴν βλέπω μ' αὐτὰ τὰ μουτρα τὰ μουτζουρωμένα.

Αἱ ὀθωμανίδες εἶχον καταγοητευθῇ ἐκ τῶν μωρολογίων μου καὶ ὁμοφώνως ἐξελιπάρησαν τὸν πασσᾶ νὰ ἐπι-

τρέψῃ νὰ κονέψω στὸ στίτι του καὶ γιὰ νὰ μὲ γουστάρουν ὅ,τι ὦρα ἤθελον.

Τρελὸς ἄνθρωπος φόβο δὲν ἔχει γιὰ γυναῖκας, εἶνε ὥσον τετράπουρον δι' αὐτὰς, ὥσον ἀναίσθητον, ὥσον λαλοῦν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν, παπαγάλος τέλος πάντων, φαίνεται δὲ ὅτι τοιαύτην τινα ιδέαν συνέλαβε δι' ἐμὲ ὁ πασσᾶς, διότι ὑποχωρῶν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν γυναικῶν του εἶπε:

— Καλὰ, ἀπόψε δὲν θὰ κάτῃ ἐδῶ, ἀλλὰ αὔριο χωρὶς ἄλλο θὰ τοῦ παραγγεῖλω ἓνα κλουβὶ καὶ θὰ τὸν βάνω μέσα νὰ τὸν ἔχετε ὅλην μέρα ἐδῶ στὴ σάλα σας νὰ παίζετε.

Ἡ πασσαλίδικη πρωτότυπος αὕτη ιδέα, ὡς εἶδος, δὲν μοῦ ἤρρεσε ποσῶς ἐφ' ᾧ καὶ ἔσπευσα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ κλουβὶ θὰ μοῦ ἔπερτε στενὸ γιὰ νὰ σουλατσάρω, ἔπειτα δὲν μοῦ ἤρρεσε καὶ νὰ ἤμαι κρεμασμένος ὡς ψηλὰ καὶ νὰ βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κάτω μου.

Πρὸς τὰς ἐνστάσεις μου τάχτας ὁ πασσᾶς μοὶ ἀπήντησεν ὅτι τὸ κλουβὶ μου θὰ ἦτο εὐρύχωρον καὶ ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— Τότε, ἠρώτησα, ποῦ θὰ κοιμοῦμαι;

— Ἀ μὰ θὰ σοῦ πάρω καὶ μιὰ κούνια.

— Κούνια; Καὶ θὰ κοιμῶμαι μονάχος μέσα σ' αὐτή;

— Βέβαια, ἀλλ' ἂν θέλῃς συντροφιά σοῦ δίνω τὴν ἀ-

σαντος τὸν Παπαμιχαλόπουλον, ἐπηρεάσαντος τὸν Δούκαν, ἐπηρεάσαντος τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ Τμήματος. Διότι ὁ κ. Τριγγέτας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐξοδεύσῃ διὰ τὰ βάλῃ κιγκλίδας εἰς τὰ μαγαζιά του, δὲν ἐννοοῦσαν δὲ καὶ οἱ κρεοπῶλαι εἰς τοὺς τὰ ἔχει ἐνοικιασμένα!

Σὺς ἐρωτῶμεν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ποῖος εἶναι βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ὁ Γεώργιος Α΄. ἢ ἡ Α. Μ. ὁ Τριγγέτας Α΄.

Ἀπόκειται εἰς τὸν φιλοτιμότετον Διευθυντὴν μας νὰ καταστήσῃ τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον βασιλέα καὶ τοῦ κ. Τριγγέτα.

## ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅσα γινώσκω, εἶδον, ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ καὶ αἱ τρακατροῦκαι ῥίπτονται τὸ Πάσχα.

Εἰς τὴν πόλιν μας τοιαύτη διάκρισις δὲν γίνεται.

Πυροβολοῦν ὅλοι, ἐν πλήρει ἀγορᾷ, κατὰ βούλησιν. Ῥίπτουν καρόνια.

Ὁ κύρ Μπουκλάκος διὰ διατάξεώς του ἀπηγόρευσε τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα τῆς τράκες. Καὶ ὅμως οὐδὲν μετῆλθεν ἀπαγορευτικὸν μέτρον κατὰ τῶν ῥιπτομένων καρονιῶν, ἐν τῶν ὁποίων μάλιστα, τὸ τοῦ κ. Καρβώνη,

ἐτσουρούφλεσε πολλοὺς, καὶ συνετάραξε τὴν ἀγορὰν τόσον, ὅσον ἡ ἀπὸ 6,500 ὀκάδας πυρίτιδος ὑπόνομος τοῦ Κ. Μάτσα.

Σοὶ φαίνεται περίεργος, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθὴς ἡ τοιαύτη παράδοσις.

Τὸ δὲ νοστιμον εἶναι ὅτι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ παραβάται τῶν κειμένων Νόμων εἶναι οἱ κάλλιστοι τῶν ἀνθρώπων... μέχρι τῆς παραμονῆς τῆς πτώσεώς των...

Διότι ἐλησμόνησα νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι τὰ τοιαῦτα καρόνια, διαφοροτρόπως βαπτίζονται ἐνταῦθα.

Ὁ κ. Καρβώνης, λέγει ὁ εἰς, ἔπεσε μὲ 400,000 φρ. Δὲν εἶναι ἐπιτυχὴς ἡ ἐκφρασις. Τούναντίον δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι σηκώθηκε μὲ 400,000. Αὐτὸ ὀνομάζεται καρόνι.

Ὁ κ. Κατσούλης λέγει ἕτερος, ἔκαμε πῶσιν, μὲ 60,000 φρ. καὶ ἔφυγε. Τί στάσις; Στάσις εἶναι νὰ ὀφείλῃς καὶ νὰ φύγῃς, ἢ φευγὶδ; Ἀλλ' αὐτὸ ὀνομάζεται ροκέττα.

Ὁ κ. Πεῦρετ, ἀδαμαντοπώλης, ψάλλει ἄλλος καὶ ὁ κ. Κερασιώτης, ἐμποροατζέντες, ὁ μὲν μὲ παθητικὸν 80,000 φρ. ὁ δὲ μὲ 35,000 τὸ ἐβρόντιζαν. Καὶ ἐδῶ ἀνεπιτυχὴς ἡ ἐκφρασις διότι πρόκειται πλέον περὶ μικρῶν πραγμάτων, περὶ τράκας, ἥτις δὲν βροτᾷ.

Ὅπως δὴ ποτε οἱ ἀνωτέρω Κύριοι διεποίκιλαν τὴν μονοτονίαν τῆς ἀγορᾶς μας, καὶ ἔκαμαν στάσιν ἢ ἔκαμαν φευγὶδ, ὡς τὸν κ. Κατζούλην, δηλαδὴ τὰ δύο ἄκρα ἐναντία, τ' αὐτὸ σημαίνοντα.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, ἀλλ' ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα χροῦσματα τῆς ἐπαπειλούσης τὴν ἀγορὰν μας ἐπιδημίας, ἥτις πτώχευσις καλεῖται.

Вес.

ραπίνκ νὰ σὲ φυλάξῃ καὶ νὰ μὴ σὲ φάῃ καμμιὰ γάτα.

Μετὰ τὰ λεχθέντα ὁ πασσᾶς μὲ παρέλαβε μεθ' ἐαυτοῦ καὶ μ' ὠδήγησεν εἰς ἑτέραν αἰθουσαν ὅπου πολλοὶ βέηδες μ' ἀνέμενον ὡς μεσσίαν.

Ἀμα εἰσῆλθον ἐχαιρέτισα αὐτοὺς μὲ διπλοὺς τεμενάδες, οὓς ἀνταπέδωκαν ἐκεῖνοι, εὐσεβάστως τῶν θέσεών των ἐγειρόμενοι.

Μοὶ ἐδόθη κάθισμα καὶ τσιμποῦκι, ὁ δὲ πασσᾶς ἤρχετο πρῶτος, ὅπως μὲ κεντήσῃ, τῆς μετ' ἐμοῦ συνομιλίας.

— Αἶ, ἐφέντη, μοῦ εἶπε, πῶς τὰ βρίσκεις τὰ καφτάνια ποῦ σοῦ φόρεσα; Μὴ σὲ στενεύουν;

— Δὲν μὲ στενεύουν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν πέρασι, γιατί αἱ γυναῖκες δὲν μὲ πῆραν καθόλου γιὰ γυναικὰ καὶ δὲν μοῦ ἔκαμε καμμιὰ χωρατᾶ.

— Σιγὰ σιγὰ δὲ, ὡς ποῦ νὰ σὲ συνειθίσουν.

— Δὲν μοῦ εἶπε καμμιὰ ψίτ.

— Μὰ φοβήθησαν μὴ τῆς κλέψῃς σὰν τὴν μαξιλάρα σου.

— Τὴν μαξιλάρα μου, κύριε πασσᾶ, εἶχα πολὺ δίκαιον νὰ τὴν κλέψω, διότι ἦτο δική μου, καὶ ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ ἐργολαβία.

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους οἱ περισυνηγμένοι τοῦρ-

κοὶ ἤρχισαν νὰ γελῶσιν, ἐνῶ ὁ πασσᾶς ἐπανελάβε :

— Καὶ ποῦ τὸ κατάλαβες, ὅτι σοῦ ἔκαμε τὸν ἔρωτα;

Ποῦ; Ἀφοῦ ἤρχετο κάθε νύχτα καὶ κοιμώτουνε κοντὰ στὸ κεφάλι μου;

Τέλος νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, οἱ βέηδες καὶ λοιποὶ τοῦρκοὶ ἔμειναν καθ' ὅλα εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν φλυαριῶν μου καὶ συνεχάρησαν τὸν πασσᾶ, ἀπερχόμενοι, διὰ τὸν ὥραϊον καραγκιούζη ποῦ ἐπέτυχε.

Τὴν ἐσπέραν ἐκοιμήθην εἰς τὸ κονάκι, λίαν δὲ πρωτὴ ἦλθεν ἡ μαύρη καὶ μὲ ἐξύπνισεν, ὅπως μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ χαρέμι, ὅπου ἀνυπομόνως μὲ περιέμενον καὶ ἰδίως ἡ μικρὰ τουρκοπούλα μου.

— Μωρὲ ρωμῆ, μοῦ εἶπεν ἡ μαύρη, σὺ δὲν εἶσαι τρελλὸς, τὸ κάνεις γιὰ τὴ μικρὴ χανοῦμ ποῦ σ' ἀγάπησε. Μπίρμπο.

— Μ' ἀγάπησε; ἀνεβόησα, τώρα εἶνε ποῦ θὰ τρελαθῶ στ' ἀλήθεια.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παλιάνθρωπος.